

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/86/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618010461
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2618010461.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného ml. A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 29.03.2022 pod sp. zn. 1T/69/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.07.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného ml. A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného ml. A. B. vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 14.06.2014 v čase asi o 03.00 h v meste C. D. E. F. na čerpacej stanici OMV povedal B. G., nar. XX.X.XXXX slová: „čo čumíš“, B. G. pristúpil k obžalovanému a dal mu hlavou úder do oblasti tváre, následne sa začal s B. G. navzájom sácať a spoločne s minimálne jednou ďalšou nestotožnenou osobou fyzicky napadol B. G., pričom obžalovaný udrel B. G. viackrát päťou do tváre a jedenkrát do hlavy zozadu, päťou do tváre obžalovaného udrela i minimálne jedna ďalšia nestotožnená osoba, počas útoku spadol B. G. na zem. Obžalovaný sa počas útoku pokúsil poškodeného udrieť i pravým kolenom do tváre tak, že odzadu pribehol k B. G. a pravou rukou ho chytil zozadu od chrbta cez pravé rameno okolo krku a otočil ho smerom tvárou k sebe do predklonu, obžalovaný následne z miesta utiekol, pričom útokmi boli poškodenému B. G. nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. H. E. I. XXXX/XX, C. – I., spôsobené zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre, s opuchom a krvným výronom v oblasti pravého oka, pomliaždenie mäkkých tkanív pravého ramena, odreniny kože v oblasti pravého predlaktia, odreniny kože v oblasti pravého kolena, čo si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosti 1 až 3 týždne, zranenie pravého oka amóciu sietnice, čo viedlo k poškodeniu zrakovej ostrosti na pravom oku až k praktickej slepote pravého oka, s trvalým následkom a obmedzením v obvyklom spôsobe života.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému B. G., nar. XX.X.XXXX v J., trvale bytom C., A. H. E. I. XXXX/XX, škodu vo výške 17.547,- € a to náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného B. G., nar. XX.X.XXXX v J., trvale bytom C., A. H. E. I. XXXX/XX, so zvyškom svojho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona okresný súd odkázal poškodené strany:

- Sociálna poisťovňa, ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30807484,
- Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava – mestská časť Petržalka, IČO: 35937874,
s nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Prvostupňový súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č.l. 693-718 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný ml. A. B. (č.l. 691 spisu) a to voči výroku o vine, voči výroku o treste ako aj voči výroku o náhrade škody, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Rastislava Poslucha (č.l. 722-724 spisu) ako i obhajcu JUDr. Borisa Štangloviča (č.l. 771-772 spisu).

Obžalovaný ml. A. B. prostredníctvom obhajcu JUDr. Rastislava Poslucha v písomných dôvodoch odvolania po stručnej rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku v prvom rade poukázal na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f) Trestného poriadku, pričom namietal, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny najmä z dôvodu, že existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov rozsudku a to na základe obsahu spisu z predsúdneho konania ako aj konania na súde prvého stupňa. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny aj z dôvodu porušenia ustanovení Trestného zákona, keďže bol odsúdený, hoci mal byť oslobodený. Namietal tiež, že rovnako rozhodnutie súdu o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je v rozpore so zákonom, keď mu súd uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu, hoci nebolo preukázané, že škoda bola spôsobená konaním, ktoré sa mu prisudzuje.

V ďalšom uviedol, že ho súd odsúdil za úmyselný trestný čin podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, pri ktorom sa vyžaduje úmysel, ktorý musí zahŕňať aj to, že smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví a nestačí len skutočnosť, že páchatel konal úmyselne, musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví. Potom namietal, že v tomto prípade nebolo vôbec preukázané, že by jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví, v celom konaní (predsúdnom a ani v súdnom) k tomu žiadny dôkaz vykonaný nebol. Nemohlo k tomu vôbec dôjsť a to z dôvodu, že taký úmysel z jeho strany ani neexistoval a to najmä z dôvodu, že pri incidente sa jednalo z jeho strany o nutnú obranu. Toto bolo preukázané v konaní, keď poškodený uviedol, že zaútočil na neho. Súd však vyslovil, že jeho konanie za nutnú obranu nepovažuje, keďže poškodeného údajne oslovil slovami, čo pozeráš a to, že sa k poškodenému priblížil. Súd si nekriticky osvojil tvrdenie poškodeného o jeho nebezpečnom približovaní sa k nemu a to bol dôvod, že na neho zaútočil. Termín nebezpečné približovanie sa neexistuje v právnej terminológii a nebol ani v tomto konaní žiadnym dôkazom potvrdený a podporený. Ťažko možno hovoriť o „nebezpečnom približovaní sa“, ak na jednej strane stojí 40 ročný muž v stave opitosti a približuje sa k nemu 17 ročný chlapec nižšej postavy s bagetou v ruke. Poškodený, ktorý sa javí ako agresívna osoba, len využil príležitosť fyzicky napadnúť slabšieho.

Vyššie uvedené dôvodil obžalovaný tým, že po napadnutí poškodeným sa prirodzene bránil, pričom neobstojí ani odôvodnenie súdu, ktorým nepovažuje jeho konanie za nutnú obranu, keďže útok odplácal. V skutočnosti sa jednalo o pokračujúci útok zo strany poškodeného, ktorému sa musel brániť, čo potvrdzujú výpovede svedkov „dávali si navzájom údery“. V zmätku a strachu, ktorý útok poškodeného na neho spôsobil, teda konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom poškodeného. Stal sa len obeťou situácie, skutočnosti trvalých incidentov medzi poškodeným a H. I. a H. H., ktorí potvrdili všetky strany. Uvedené osoby sa dlho poznajú a často, keď sa tieto osoby stretnú, vznikne medzi nimi incident. Tak tomu bolo aj tentoraz, v konaní sa nakoniec preukázalo, že údery poškodenému dávali aj I. a aj H., a aj poškodený udieral I. a H.. Táto skutočnosť, teda, že údery si navzájom rozdávali aj spomenuté osoby, potvrdzuje aj skutočnosť, že konanie na OO PZ Senica, ORPZ-SE-OPP- P-412/2014, ktoré sa vykonávalo bezprostredne po incidente, bolo začaté proti H. I. a H. H., a to najmä na základe výpovede poškodeného, jeho manželky a taxikára K.. Len H. I. a H. H. zhodnými výpoveďami, dokonca zhodnými slovnými spojeniami tvrdili, že sa s poškodeným bil „chalan“, ktorého v neskoršom konaní identifikovali ako obžalovaného. Na túto skutočnosť niekoľkokrát upozorňoval aj sám poškodený, keď napríklad v žiadosti o preskúmanie postupu policajta zo dňa 26.9.2016 sa sťažuje, že obvinenie nemalo byť vznesené len jeho osobe, ale aj H. I. a H. H., pretože sa na útoku podieľali. Uvedené uviedol poškodený viackrát počas celého konania. Ako reakcia na uvedené, bola odpoveď prokurátora OP Senica z 4.10.2016, kde okrem iného uvádza, že má za to, že u týchto dvoch osôb nie sú splnené podmienky na vznesenie obvinenia. Ide teda akoby o to, že OČTK napriek tvrdeniu poškodeného, jeho manželky, ako aj ďalšieho svedka „lepšie vedľa“, kto sa útoku na poškodeného zúčastnil a kto nie, a uvedené osoby zostali v pozícii svedkov. Takéto postavenie jednotlivých osôb sa prenieslo do celého konania, na záver ktorého bol odsúdený.

Obžalovaný ďalej namietal, že nesprávnym postupom OČTK došlo k porušeniu Trestného zákona a preto napadnutý rozsudok nemôže byť správny, keď celé konanie bolo nesprávne, ako má na mysli ust.

§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku. Naviac, ak súd v napadnutom rozsudku upravil skutok v skutkovej vete tak, že ho uznal za vinného z oboch prečinov formou spolupáchateľstva, to znamená, zistil, že údery okrem jeho osoby dostal poškodený aj od inej osoby, nie je možné, aby bol odsúdený za spôsobenie ublíženia na zdraví § 156 ods. 1 a naviac v ods. 3 bez toho, aby bolo preukázané, že ublíženie na zdraví bolo spôsobené ním. Veď po útoku poškodeného na neho a potom, čo prekonával prevrpenie a bolesť z útoku hlavou do jeho tváre, bili sa s poškodeným I. a H., čo tiež nakoniec potvrdili viacerí svedkovia vrátane I. a H. a on sa do incidentu zapojil až celkom na záver, aj to úplne neúspešne.

S uvedeným podľa jeho názoru súvisí aj nesprávny výrok súdu, ktorým mu uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému a to z dôvodu, že v konaní nebol vykonaný dôkaz, ktorý by bez pochybností preukazoval, že k ublíženiu na zdraví došlo jeho konaním, čo aj rozhodne popiera. Ak existujú dôvodné pochybnosti o skutočnostiach, ktoré sa mu podľa obžaloby kladú za vinu, a k čomu v rámci súdneho konania rozhodne došlo najmä tým, že sa (konečne) zistilo, že na poškodeného útočili osoby, ktoré boli dovtedy v postavení svedkov a čo považuje za závažné pochybenie zo strany Okresnej prokuratúry Senica, tieto pochybnosti je buď potrebné odstrániť, a ak by to nebolo možné, je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného. Pritom dôvodné pochybnosti sa vzťahujú nie len na samo zistenie skutkového stavu, ale aj na možnosť obstarania a vykonania dôkazov, ktoré by takýto skutkový stav, resp. vykonané dokazovanie zmenili. V tomto prípade celkom jednoznačne došlo k tomu, že v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci, OČTK v prípravnom konaní pod vplyvom nesprávnej aplikácie zásady in dubio pro reo, nevykonal dôkazy významné pre zistenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska zákonných znakov trestného činu, a to napriek tomu, že boli na uvedenú skutočnosť viackrát upozornené. Trestný poriadok ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci, je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona vyjadreným v ust. § 1 a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu. V prípade konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku však uvedené zásady rozhodne dodržané neboli a z toho dôvodu je napadnutý rozsudok nezákonný.

Na základe uvedených skutočností

- pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci,
  - pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
  - pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy,
  - lebo boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona,
  - že je uložený trest neprimerane prísny,
  - a tým je uplatnený nárok poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom,
- žiadal súd, aby napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 a), b), c), d), e), f) Trestného poriadku zrušil, v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku, z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, resp. vec vrátil súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

Poškodený B. G. sa osobitným písomným podaním prostredníctvom splnomocneného zástupcu vyjadril k odvolaniu obžalovaného tak, že s rozsudkom Okresného súdu Senica sa v plnom rozsahu stotožňuje. Vina obžalovaného A. B. bola na hlavnom pojednávaní dňa 29.03.2022 preukázaná, a to predovšetkým výpoveďou poškodeného a svedkyne G.. Poškodený na hlavnom pojednávaní podrobne vypovedal, ako prišlo k útoku na jeho osobu, a že sa snažil len brániť, pretože obžalovaný bol zjavne podgurážený a nebolo ho možné zastaviť. I keď ležal na zemi, neustále ho udieral, a to do všetkých častí tela. Poškodenému tak obžalovaný spôsobil vážne zranenia, kedy poškodený v ich dôsledku oslepol na pravé oko. Poškodený sa taktiež vyjadril, ako ho opakovane obžalovaný napádal a dával mu údery rukami zovretými v päst', pričom sa mu snažil dať aj tzv. koleno, ktorým ho však netrafil. Svedok E. uviedol, že poškodený sa s obžalovaným viackrát pobili, a že obžalovaný udieral poškodeného päšťami, a potvrdil aj to, že sa snažil obžalovaného odtiahnuť od poškodeného ale nepodarilo sa mu to. Taktiež uviedol, že nikto iný zo skupiny poškodeného nebil, pričom títo sa snažili len zabrániť ďalšej bitke. Svedok H. si pamätal bitku medzi poškodeným a obžalovaným, nepamätal si však len koľkokrát udrel obžalovaný poškodeného. Potvrdil, že aj on mohol napadnúť poškodeného, avšak to len vtedy, keď sa poškodenému snažil pomôcť vstať, a tento mu dal ranu do oblasti tváre, a mal natrhnuté obočie. Vyvrátil skutočnosť,

že by poškodeného bil aj svedok H. I.. Podobne sa vyjadril aj svedok E., avšak tieto výpovede je možné považovať za účelové, a to v snahe pomôcť obžalovanému, aby vina nebola prisudzovaná len nemu, nakoľko rozpory vo svojich výpovediach z prípravného konania nevedeli následne vysvetliť. Na vine obžalovaného by sa však nič nemenilo, pretože obžalovaný by v takom prípade spáchal uvedené prečiny v spolupáchateľstve. Účelovosť výpovede obžalovaného je možné badať aj v jeho výpovediach v rámci celého prípravného konania. Obžalovaný totiž z miesta činu utiekol, kedy sa pri svojej prvotnej výpovedi obhajoval tak, že v tento deň na mieste činu ani nebol. Svoju výpoveď následne obžalovaný modifikoval a upravoval podľa potreby, a to predovšetkým vtedy keď sa dozvedel, že je v trestnom spise zabezpečená videonahrávka z kamery z benzínovej pumpy.

Vzhľadom na uvedené uviedol, že zo všetkých výpovedí svedkov bolo zrejmé, že hlavný podiel na vzniku poranení poškodeného mal práve obžalovaný. Videozáznam taktiež preukázal, že obžalovaný opätovne pristupoval k poškodenému, a snažil sa ho udierať nielen päťami ale aj svojim kolenom do hlavy. Podľa znaleckého posudku oftalmologičky MUDr. Svrčkovej bolo zároveň potvrdené, že poranenia a následná slepota nemá žiadny súvis so zdravotnými komplikáciami oka, pre ktoré sa poškodený liečil u H. H.. Podobne boli potvrdené aj ostatné poranenia, a to odborným vyjadrením č. 090/14 a čl. 242, 252 vyš. spisu. Obžalovaný sa podobného skutku už dopustil, a to v roku 2014, kedy taktiež napadol inú osobu do oblasti tváre. Preto nemôžem súhlasiť s názorom protistrany, že ich klient obžalovaný A. B. konal v nutnej obrane. Vylučuje to aj skutočnosť, že videozáznam priamo preukazuje, že obžalovaný poškodeného napádal niekoľkokrát, a to aj po tom, ako sa mu v bitke snažili zabrániť svedkovia, čo aj korešponduje s výpoveďami svedkov a samotného poškodeného. Svedkom sa až po určitom čase podarilo obžalovaného poslať preč z benzínovej pumpy, aby nepokračoval ďalej v útoku na poškodeného.

V ďalšom poukázal na to, že obžalovaný bol navyše Trestným rozkazom Okresného súdu Skalica, sp. zn. 6T/152/2017 zo dňa 27.11.2017 uznaným za vinného zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Poškodený sa navyše na Hlavnom pojednávaní dňa 29.03.2022 priamo vyjadril, že „obžalovaný akoby bol na drogách, ale to až keď bola tá bitka.“ Preto s ohľadom aj na vyššie uvedený Trestný rozkaz je možné sa odôvodnene domnievať, že obžalovaný má naďalej problém s omamnými a psychotropnými látkami, a v čase bitky mohol užiť nedovolené látky, ktoré ho len povzbudzovali v bitke poškodeného, a zabrániť mu v tom nedokázali ani svedkovia, ktorí ho žiadali aby prestal s udieraním poškodeného.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Krajský súd Trnava odvolanie protistrany zo dňa 02.05.2022 odmietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné a potvrdil napadnutý rozsudok.

Obžalovaný ml. A. B. prostredníctvom obhajcu JUDr. Borisa Štangloviča v doplnení odôvodnenia odvolania po stručnej rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie použil na kvalifikáciu skutku obžalovaného nesprávne hmotnoprávne ustanovenie, kedy konanie obžalovaného subsumoval pod ustanovenie § 156 zákona č. 300/2005, pričom z vykonaného dokazovania, a to zo znaleckých posudkov resp. odborného vyjadrenia vypracovaného pre potreby konania ORPZ-SE-OPP3-P-412/2014 vypracovaných pre potreby tohto trestného konania, jednoznačne vyplýva, že voči poškodenému bolo použité násilie nízkej až strednej intenzity. Súd prvej inštancie sa na strane 24 odôvodnenia rozsudku zaoberá zavinením obžalovaného vo vzťahu ku prejednávánemu skutku, ktoré vyhodnotil ako vedomú nebalosť vo vzťahu ku spôsobenému ťažšiemu následku. Súd sa však nijakým spôsobom ďalej nevysporiadal s dôvodmi, ktoré ho viedli k záveru o tom, že by obžalovaný prejavil úmysel poškodenému ublížiť na zdraví. K tomu obsiahlo poukázal na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline prijatý 14.12.2010.

Nad rámec vyššie označených skutočností k použitej trestnej sadzbe uviedol, že z vykonaného dokazovania nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by údery zo strany obžalovaného spôsobili poškodenému ktoréhoľvek z jeho deklarovanych zranení. Nemožnosť stotožniť konanie s jeho prípadným následkom nemôže byť na ťarchu obžalovaného a to z dôvodu laxného prístupu orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov v priebehu trestného konania a teda vyžiadanie si kamerového záznamu zachytávajúceho incident tvoriaci predmet tohto súdneho konania až potom ako bol vzhľadom na nastavenia kamerového systému automaticky premazaný.

Vo vzťahu ku škode, ktorej náhrada bola poškodenému zo strany súdu prvej inštancie priznaná voči obžalovanému, konštatoval, že z vykonaného dokazovania nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by jednoznačne zadávali príčinnú súvislosť medzi konaním obžalovaného a zraneniami, ktoré mal poškodený utpieť. Zhodne nie je z vykonaného dokazovania zrejmé, že by poškodený vôbec utrpel zranenia, ktorých následkom bola amócia sietnice v čase konfliktu s obžalovaným resp. ďalšími osobami

dňa 16.4.2014 a to s poukazom na znaleckými posudkami uvádzanú možnú oneskorenú manifestáciu amócie sietnici v horizonte dní až mesiacov. K uvedené je potrebné špecificky prihliadať vo svetle výpovede svedka H. I. na hlavnom pojednávaní vykonanom dňa 24.11.2020, kedy svedok uviedol: „Potom zase keď mal zuby tak začal kričať, že mu (poškodenému) zaplatíme operáciu oka alebo očí.“. Táto časť výpovede svedka H. I. tak isto svedčí o absencii preukázania príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a poškodením zdravia na strane poškodeného, o ktorej existujú minimálne dôvodné pochybnosti v tomto prípade podporené aj poškodeným deklarovanou operáciou oka resp. očí, o ktorej by v čase spáchania skutku nemal mať žiadnu vedomosť, ak by predmetným zranením v čase spáchania skutku už netrpel. Orgány činné v trestnom konaní ani súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom, v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 a ods. 11 Trestného poriadku, nevysporiadali s tvrdeniami obžalovaného ako aj svedkov, ktoré svedčia o agresívnom správaní poškodeného či už v deň spáchania skutku ako aj v ďalších prípadoch. Následkom agresívneho správania poškodeného nepochybne bolo viacero incidentov fyzických potýčok poškodeného, pričom následkom každej z nich mohlo byť poranenie oka majúce za následok jeho súčasný zdravotný stav. Uvedené však zostalo, v rozpore s uvedenými ustanoveniami trestného poriadku, opomenuté dokazovaním ako zo strany OČTK tak aj súdu prvej inštancie, čo je v konečnom dôsledku na ujmu obžalovaného vo svetle napádaného rozsudku.

Na základe uvedeného zastával názor, že ak by aj súd uznal obžalovaného vinným zo skutku kladenému mu za vinu, jediným zákonným postupom súdu je odkázať poškodeného vo veci náhrady škody na občianskoprávne konania v celom jej rozsahu.

Záverom poukázal na úplne popretie zásady „in dubio pro reo“ zo strany súdu prvej inštancie, kedy neboli v konaní odstránené rozpory zakladajúce pochybnosti ako o skutkových zisteniach dôležitých pre rozhodnutie vo veci, tak aj o zavinení obžalovaného, pričom súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nekriticky prevzal za svoje tvrdenia poškodeného, ktorý bol v čase spáchania skutku pod silným vplyvom alkoholu.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a vec vrátil súdu prvej inštancie na jej ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor a poškodení odvolanie nepodali, okresný prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vytýčil termín verejného zasadnutia na deň 25.04.2023 o 9,00 hod., ktoré následne odročil z dôvodu, že prípisom zo dňa 21.04.2023 obhajca obžalovaného JUDr. Boris Štanglovič oznámil odvolanie plnej moci pôvodnému obhajcovi obžalovaného JUDr. Rastislavovi Posluchovi s tým, že obžalovaný udelil plnú moc na zastupovanie JUDr. Borisovi Štanglovičovi, pričom tento zdvorilo požiadal o odročenie termínu verejného zasadnutia a to vzhľadom na kolíziu s inými úkonmi a krátkosť času na naštudovanie a prípravu obhajoby.

Následne krajský súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie dňa 18.07.2023 za účasti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného, obhajcu obžalovaného a poškodenej – zástupkyne Sociálnej poisťovni Bratislava a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodených – B. G. a Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. Bratislava.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu uviedla, že vzhľadom k tomu, že všetky výroky napadnutého rozsudku považuje za správne a zákonné, navrhla podané odvolanie zamietnuť v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu nad rámec doteraz vykonaného dokazovania poukázal na nedostatočné vysporiadanie sa s posúdením nutnej obrany obžalovaného, nakoľko sa súd nevysporiadal s tým, kedy a či vôbec útok, ktorému sa obžalovaný bránil zo strany poškodeného, skončil. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že poškodený ako prvý bez akéhokoľvek podnetu obžalovaného naňho fyzicky zaútočil, pričom posúdenie situácie zo strany súdu I. inštancie ako aj v odôvodnení rozhodnutia absentuje zhodnotenie, akým spôsobom sa s tým vysporiadal 100 perc. s útokom poškodeného na obžalovaného, poukazuje na to, že súd I. inštancie sa nijakým spôsobom nezaoberal možným spoluzavinením poškodeného, nakoľko poškodený sám na obžalovaného zaútočil svojou hlavou, kde malo dôjsť ku vzniku zranenia. Zároveň uviedol, že súd I. inšt. v rozpore s § 34 Trestného zákona nijakým spôsobom nepremietol mieru zavinenia každého z tvrdených spolupáchateľov trestného činu do rozhodovania o treste a súvisiacu náhradu škody. V zmysle uvedeného navrhol, aby súd rozhodol v zmysle návrhu podaného odvolania.

Obžalovaný ml. A. B. v konečnom návrhu poukázal na vyjadrenie obhajcu, pričom súhlasil s tým, čo uviedol, nič navyše neuviedol.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia, zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

K výroku o vine:

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu si v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S ohľadom na obsah odvolacích námietok obžalovaného sa žiada podotknúť, že krajský súd zhodne, ako súd I. stupňa nemal pochybnosti o vine obžalovaného tak, ako mu to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok. Dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, vytvárajú vo svojom súhrne ucelenú reťaz priamych i nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaného zo spáchaného skutku bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky obžalovaného, krajský súd v prvom rade konštatuje, že vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná výpoveďou svedka poškodeného B. G., svedka J. E., svedka H. I. a svedka H. H., ktorí boli priamo zainteresovaní do incidentu, pričom ich výpovede hodnotí aj odvolací súd v zhode s právnym názorom okresného súdu, ako hodnoverné, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúce obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil na hlavnom pojednávaní okresný súd. Menovaní svedkovia jasne a zrozumiteľne popísali skutočnosti, ktoré mali za dôležité a ktoré sa týkajú žalovaného skutku. Taktiež sa obžalovanému nepodarilo presvedčiť odvolací súd o nedôveryhodnosti výpovedí poškodeného, pretože jeho výpoveď je podporená okrem výpovedí vyššie menovaných svedkov, aj výpoveďou svedka L. K. a svedka M. N., ktorí potvrdili, že skutok slovné vyprovokoval obžalovaný, aj keď priamymi svedkami incidentu neboli. V súhrne potom výpoveď poškodeného B. G. vyznieva vnútorne logicky, hodnoverné a je v dobrom logickom súlade aj s ostatnými, vo veci vykonanými dôkazmi – znaleckým posudkom č. 6/2018 zo dňa 13.02.2018, vypracovaným MUDr. Editou Svrčekovou, znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie oftalmológia, ktorá konštatovala, že vzhľadom k časovému úseku odo dňa incidentu do predpokladaného začiatku ťažkostí pacienta (od 14.06.2014 do cca 19.07.2014) možno konštatovať, že toto obdobie

dobre koreluje s patofyziológiou amócie sietnice, ktorá sa vo väčšine prípadov nemanifestuje ihneď po úraze, ale jej vývoj trvá niekoľko dní až týždňov, rovnako je táto podporená aj odborným vyjadrením č. 090/14 zo dňa 01.10.2014 vypracovaným H. H. B., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, z ktorého je zrejmé, že pri incidente, ku ktorému malo dôjsť dňa 14.06.2014 utrpel poškodený zranenie – pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre, s opuchom a krvným výronom v oblasti pravého oka bez popisu prejavov vegetatívnej symptomatológie, pomliaždenie mäkkých tkanív pravého ramena bez úrazových zmien na kostnom skelete, odreniny kože v oblasti pravého predlaktia s ľahkou formou pomliaždenia mäkkých tkanív a odreniny kože v oblasti pravého kolena s ľahkou formou pomliaždenia mäkkých tkanív. V kontexte uvedeného potom možno jednoznačne konštatovať, že v rámci celého trestného konania nebol vykonaný žiaden taký dôkaz, ktorý by podstatným spôsobom spochybňoval tvrdenie poškodeného. V kontexte uvedených dôkazov preto ani krajský súd neuveril obhajobným námietkam obžalovaného, nakoľko tieto považoval za tendenčné a účelové, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Aj odvolací súd je názoru, že tvrdenia obžalovaného o tom, že v konaní bolo preukázané, že to bol práve poškodený, ktorý na neho zaútočil, tieto tvrdenia sú tendenčné s cieľom vyvinieť sa. V tomto smere možno opätovne poukázať na výpovede vyššie menovaných svedkov, ktorí sa nachádzali na mieste činu a ktorí zhodne popísali, že skutok slovne vyprovokoval práve obžalovaný. Okrem toho, tak ako správne dôvodil aj prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, aj krajský súd poukazuje na to, že po slovnom vyprovokovaní to bol práve obžalovaný, ktorý sa následne začal k poškodenému približovať, na čo tento reagoval hlavičkou do tváre obžalovaného. Následne začala bitka, počas ktorej obžalovaný, ale aj minimálne jedna ďalšia osoba udierali poškodeného do tváre a hlavy. Po úderoch poškodený skončil na zemi, čo sa podľa tvrdenia poškodeného malo opakovať, čiže údery a pády na zem. Opakované údery pästou, otvorenou dlaňou, viedli u poškodeného k vzniku ťažkého zranenia pravého oka – odlúpnutiu sietnice, pričom zo znaleckého posudku znalkyne z odvetvia oftalmológie vyplýva, že zranenia mohli vzniknúť tak, ako uvádza poškodený.

Pokiaľ teda ide o ďalšie odvolacie námietky obžalovaného, ich podstata spočívala v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy, najmä výpoveď poškodeného. V odôvodnení odvolania následne obžalovaný polemizoval s odôvodnením rozsudku a presadzoval vlastnú verziu, ktorá je založená na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov (napríklad že v skutočnosti sa jednalo o pokračujúci útok zo strany poškodeného, ktorému sa musel brániť, čo potvrdzujú výpovede svedkov „dávali si navzájom údery“ a pod.)

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov,

prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

Inak povedané, proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Potom odvolacie námietky obžalovaného, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a tiež, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, svojim obsahom nenapĺňajú žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých priamych aj nepriamych dôkazov, logicky na seba naväzujúcich, preto i krajský súd dospel k záveru, že vina obžalovanému bola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, a preto rozsudok okresného súdu, pokiaľ ide o ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie, považoval za správny a zákonný s tým, že konanie obžalovaného tak, ako je opísané v súlade so zisteným skutočným stavom veci vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, napĺňa znaky skutkovej podstaty vyššie uvedených trestných činov.

Zároveň obžalovaný v odôvodnení odvolania poukázal na nesprávnosť skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy, pričom bližšie neuviedol, aké ďalšie dôkazy mal súd vykonať. Ak tým mal obžalovaný na mysli opakované vykonanie výsluchu už vypočúvaných svedkov, prípadne návrh obhajoby na výsluch svedka O. P. B., v tomto smere krajský súd uvádza, že opakované vykonanie výsluchu už vypočúvaných svedkov by bolo vzhľadom na dôkaznú situáciu absolútne nadbytočné a žiadne nové skutočnosti dôležité pre trestné konanie by tieto osoby súdu nepriniesli, nakoľko tieto boli vypočúvané už na hlavnom pojednávaní. Čo sa týka obhajobou navrhnutého výsluchu svedka O. P. B., k tomu návrhu sa vyjadril už okresný súd na str. 24 napadnutého rozsudku, keď uviedol, že ako vyplýva z doterajšieho dokazovania sa v čase spáchania skutku na mieste činu nenachádzal, nevie sa teda vyjadriť k okolnostiam spáchania trestného činu. Tento svedok bol tiež prítomný ako verejnosť na hlavných pojednávaniach v tejto veci a oboznámil sa s výpoveďami všetkých doteraz vypočutých svedkov, teda jeho výpoveď by nemohla byť posudzovaná ako úplne nestranná. Potom krajský súd rovnako ako aj súd prvostupňový zastáva názor, že výsluch tohto svedka by pre objektívne rozhodnutie vo veci nič nové nepriniesol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného, že konaním poškodeného sa jednalo o pokračujúci útok zo strany poškodeného, ktorému sa musel (obžalovaný) brániť, teda sa jednalo o nutnú obranu. K tomu krajský súd opätovne poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd jednoznačne ustálil, že konanie obžalovaného nepovažuje ako konanie v nutnej obrane, nakoľko po prvotnej hlavičke poškodeného obžalovanému, pričom už konanie, ktoré tejto hlavičke predchádzalo, teda slovný útok obžalovaného na poškodeného a jeho nebezpečné približovanie k poškodenému, ako i prítomnosť kamarátov obžalovaného mohol poškodený vnímať ako útok na svoju osobu, ale najmä následné konanie obžalovaného, keď na útok poškodeného reagoval takým spôsobom, že útok v skutočnosti odplácal, nemožno považovať za nutnú obranu. K tomu krajský súd len dodáva, že základom nutnej obrany je skutočnosť, že sa proti osobe vedie útok, ktorý priamo hrozí alebo trvá. Priamo hroziaci útok je taký útok, ktorý síce ešte nenastal, ale zo všetkých okolností v súhrne je vysoká miera pravdepodobnosti, že nastane. Z okolností prípadu musí byť jasné, že útok bezprostredne nasledoval za hrozbou, no nemusí byť neočakávaný. Hrozba nemusí byť vyslovená, stačí, keď z okolností prípadu vyplýva. Vzhľadom na zistený skutkový stav veci a okolnosti, ktoré predchádzali spáchaniu trestného činu, i konkrétne následné spáchanie, boli na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi, pričom potom ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že konanie obžalovaného nie je možné posudzovať ako konanie v nutnej obrane, ale za pokračovanie v jeho pôvodnom protiprávnom konaní.

V ďalšom obžalovaný v odvolacích námietkach poukázal na to, že pri úmyselnom trestnom čine podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona sa vyžaduje úmysel, ktorý musí zahŕňať aj to, že smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví a nestačí len skutočnosť, že páchatel konal úmyselne, musí sa preukázať, že

jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví, pričom zastával názor, že v tomto prípade nebolo vôbec preukázané, že by jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví, v celom konaní (predsúdnom a ani v súdnom) k tomu žiadny dôkaz vykonaný nebol. K tomu krajský súd uvádza, že na základe vykonania a zhodnotenia dôkazov týkajúcich sa skutkových zistení dospel okresný súd k správnejmu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, že ho spáchal obžalovaný a tak svojím protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Nad rámec uvedeného krajský súd len dopĺňa, že subjektívna stránka trestného činu ublíženia na zdraví podľa 156 Trestného zákona spočíva v úmyselnom zavinení páchatel'a, pričom úmysel páchatel'a sa musí obligatórne vzťahovať k následku ublíženia na zdraví. Na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti tak postačuje aj nepriamy úmysel (dolus eventualis). Na účely vyhodnotenia subjektívnej stránky dotknutého trestného činu, resp. zavinenia páchatel'a je potrebné vziať na zreteľ konkrétne individuálne skutkové okolnosti prípadu. Spravidla najvýznamnejšími skutkovými okolnosťami preukazujúcimi konkrétnu formu zavinenia páchatel'a sú spôsob spáchania trestného činu, intenzita útoku páchatel'a, osobnosť a vlastnosti páchatel'a, motív a pod.

Vzhľadom na uvedené potom aj podľa názoru krajského súdu okolnosti (t.j. priebeh a okolnosti činu, najmä však spôsob vykonania činu) jednoznačne preukázali, že obžalovaný musel byť uzrozumený s možnosťou spôsobenia ublíženia na zdraví poškodenému. Na také uzrozumenie z dôkazného hľadiska možno usudzovať zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity a z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval, ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany obžalovaného predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal, a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre poškodeného z útoku hrozilo. Krajský súd, rovnako ako aj súd prvostupňový, opätovne zdôrazňuje, že je nepochybné (vyplýva to tak z výpovedí vypočutých svedkov a čiastočne aj z výpovede samotného obžalovaného), že obžalovaný udrel poškodeného rukou (päťou) do tváre, a teda musel byť uzrozumený s tým, že jeho úder na tvár poškodeného môže spôsobiť také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiada lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého nie iba na krátky čas bude sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, teda ublíženie na zdraví poškodeného. Svojho konania sa navyše dopustil verejne a na mieste verejnosti prístupnom. Preto okresný súd dospel k správnejmu záveru o tom, že v konaní bolo nepochybné preukázané naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva, nakoľko obžalovaný fyzicky napadol poškodeného spoločne s minimálne jednou ďalšou nestotožnenou osobou, resp. poškodenému úmyselne ublížil na zdraví a spôsobil ním ťažkú ujmu na zdraví a spoločným konaním sa dopustil fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol iného. Správne okresný súd taktiež ustálil, že obžalovaný jednoznačne z hľadiska naznačených okolností a už vyššie popísaných skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, spáchal skutkom prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že na predmetnom skutku participovala aj iná osoba resp. osoby (čo bolo v konečnom dôsledku ustálené aj v rámci skutkovej vety), k uvedenej námietke odvolací súd len uvádza, že vzhľadom na výlučné právo prokurátora sťahovať trestné činy a obžalovať konkrétne osoby zo spáchania trestnej činnosti (tzv. zásada legality, čiže obžalovacia zásada), a rovnako i možnosťou prokurátora osoby podozrivé zo spáchania trestnej činnosti za splnenia zákonných podmienok nestíhať (tzv. zásada oportunitu, resp. princíp účelnosti), sa súd touto skutočnosťou bližšie nezaoberal, nakoľko by to presiahlo rámec predmetného trestného konania.

V súhrne krajský súd uzatvára, že so zreteľom na pomerne obsiahle vykonané dokazovanie vo veci a jednotlivé dôkazy, na ktoré súd prvého stupňa podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov okresného súdu vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Z hľadiska vyššie uvedených získaných priamych a nepriamych dôkazov je podľa názoru odvolacieho súdu preto možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností mať za preukázané, že sa skutok stal práve tak, ako je z hľadiska spôsobu a rozsahu opísané vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Takéto dôkazy (výpovede poškodeného, svedkov) v spojení so znaleckým dokazovaním odvolací súd považuje za dostatočné na vyslovenie záveru o vine obžalovaného ml. A. B.. K tomu krajský súd len dopĺňa, že vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré viedli odvolací súd k záveru o

neopodstatnenosti a nedôvodnosti odvolacích námietok obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine, pričom s ďalším odôvodnením v tomto smere v plnej miere odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň poukazuje.

K výroku o treste

Podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku, účelom trestu u mladistvého je predovšetkým vychovať ho na riadneho občana, pričom trest má zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávných činov a primerane chrániť aj spoločnosť; uložený trest má súčasne viesť k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia.

Podľa § 97 ods. 2 Trestného poriadku, účelom ochranného opatrenia a výchovného opatrenia u mladistvého je kladne ovplyvniť duševný, mravný a sociálny vývoj mladistvého so zreteľom na dosiahnutý stupeň jeho rozumového a mravného vývoja, na jeho osobné vlastnosti, rodinnú výchovu a prostredie, z ktorého pochádza, a tým mladistvého zároveň chrániť pred škodlivými vplyvmi a spoločnosť pred páchaním trestnej činnosti.

Podľa § 97 ods. 3 Trestného poriadku, pri ukladaní trestu, ochranného opatrenia alebo výchovného opatrenia treba prihliadať na osobnosť mladistvého, jeho vek, rozumovú a mravnú vyspelosť, zdravotný stav, na jeho osobné, rodinné a sociálne pomery, pričom musia byť primerané povahe a závažnosti spáchaného činu a majú viesť k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia tak, aby predchádzali protiprávnym činom.

S poukazom na vyššie uvedené základné zásady ukladania trestov u mladistvých teda krajský súd zameril svoju pozornosť pri rozhodovaní o odvolaní obžalovaného na skutočnosť, či v danom konkrétnom prípade bol uložený trest tak, ako to konštatoval prvostupňový súd, primeraný a či spĺňa všetky zákonné kritéria.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd konštatuje, že okresný súd nepochybil pri postupe v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočne rozsiahle dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, charakter stíhanej trestnej činnosti a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Okresný súd u obžalovaného ml. A. B. správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť, teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona) a zistil aj jednu priťažujúcu okolnosť, teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Trestného zákona), teda správne ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností ako vyrovnaný (§ 38 ods. 2 Trestného zákona). Pretože sa obžalovaný dopustil dvoch trestných čin, potom mu správne okresný súd ukladal úhrnný trest (§ 41 ods. 1 Trestného zákona), pričom vychádzal zo zákonom stanovenej trestnej sadzby dva roky až päť rokov vzťahujúcej sa na trestný čin najprísnejšie trestný (prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona). Vzhľadom na uvedené potom okresný súd po aplikovaní zákonných ustanovení pre ukladanie trestu mladistvým (§ 117 ods. 1 Trestného zákona) uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov s určením skúšobnej doby v trvaní 2 (dva) roky, ktorý aj krajský súd považoval vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku ako i na osobnosť obžalovaného za primeraný a zabezpečujúci účel trestu.

Pokiaľ má obhajoba za to, že uložený trest odňatia slobody je neprimerane prísny, tak odvolací súd ma opačný názor a to s poukazom na závažnosť spáchaných skutkov, spôsobený následok, časový odstup od ich spáchania, vek, osobnosť (obžalovaný má záznam v registri trestov a bol opakovane priestupkovo postihnutý) a postoj obžalovaného, ako i fakt, že v danom prípade mu okresný súd za predmetnú trestnú činnosť uložil trest odňatia slobody pri spodnej hranici trestnej sadzby (ktorá je v danom prípade jeden rok až dva a pol roka), čo nemožno považovať za neprimerane tvrdé, nakoľko pri osobnostných charakteristikách obžalovaného vyplývajúcich z jeho opakovaného protiprávneho správania, by bolo plne dôvodným uloženie i prísnejšieho trestu odňatia slobody. S prihliadnutím na vyššie konštatované skutočnosti, takto uložený trest obžalovanému, aj podľa názoru krajského súdu je potrebné považovať za trest primeraný a zákonný, plne v súlade s § 97 Trestného zákona upravujúcim zásady ukladania trestov u mladistvých, majúci na zreteli predovšetkým účel trestu, keď uložený trest má na mladistvého páchatel'a v prvom rade pôsobiť výchovne a „spraviť“ z neho riadneho občana.

K výrokem o náhrade škody

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodenému poškodenému B. G. v rozsahu ustálenom v napadnutom rozsudku majúcu podklad v znaleckom dokazovaní, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom podľa § 287 ods.1 a následne podľa § 288 ods.2 Trestného poriadku rozhodol o uplatnenej škode.

Nad rámec vyššie uvedeného krajský súd tiež uvádza, že výroky o náhrade škody boli napadnuté len odvolaním obžalovaného, ktorý v odôvodnení odvolania namietal, že „je nesprávny výrok súdu, ktorým mu uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému a to z dôvodu, že v konaní nebol vykonaný dôkaz, ktorý by bez pochybnosti preukazoval, že k ublíženiu na zdraví došlo jeho konaním“. Preto k tejto odvolacej námietke krajský súd uvádza, že vina obžalovaného, táto bola ustálená, vrátane úmyslu obžalovaného a výšky bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré si poškodený B. G. riadne a včas uplatnil, preto nebol zákonný dôvod na iné rozhodnutie vo vzťahu k tomuto výroku. Navyše, k tej skutočnosti, že k ublíženiu na zdraví poškodeného došlo konaním obžalovaného, sa bližšie vyjadril tunajší súd vyššie v texte a rovnako aj okresný súd na str. 23 napadnutého rozsudku, keď poukázal na znalecké dokazovanie, z ktorého jednoznačne vyvstáva, že zranenia mohli vzniknúť tak, ako uvádza poškodený. Rovnako i z odborného vyjadrenia č. 090/14 zo dňa 01.10.2014 vyplýva, že zranenie popisované v odbornom vyjadrení vzniklo v priamej súvislosti s incidentom zo dňa 14.06.2014. Potom ani krajský súd nemal pochybnosti o tom, že z takto vykonaného dokazovania bol skutkový stav dostatočný na rozhodnutie o povinnosti obžalovaného nahradiť poškodenému bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia spôsobené trestným činom.

Navyše k odvolacím námietkam obžalovaného je treba tiež poukázať na ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že :

- Z ustanovenia § 288 ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé jednak to, že súd musí o uplatnenom nároku vždy rozhodnúť, a jednak to, že súd nemôže v trestnom konaní zamietnuť nárok poškodeného na náhradu škody, a to ani sčasti (R III/1967).

- Trestný súd pri rozhodovaní o povinnosti obvineného nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom musí použiť všetky príslušné hmotnoprávne predpisy občianskeho práva. Pri posudzovaní výšky bolestného bude spravidla treba vykonať dôkaz posudkom znalca lekára o skutočnej, stavu veci zodpovedajúcej výške bolestného. Pri rozhodovaní o povinnosti obvineného nahradiť poškodenému bolestné treba prihliadnuť na spoluzavinenie poškodeného (§ 441 OZ) (R 29/1965).

Pokiaľ sa jedná o výrok o náhrade škody podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, ktorým okresný súd poškodeného B. G. odkázal so zvyškom svojho nároku na náhradu škody na civilný proces a o výrok o náhrade škody podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým okresný súd poškodených Sociálnu poisťovňu a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s. odkázal s nárokmi na náhradu škody na civilný proces, v týchto odvolacích súd nezistil žiadne pochybenie zo strany prvostupňového súdu a v celom rozsahu preto v ďalšom poukazuje na ich podrobné zdôvodnenie uvedené na str. 25 napadnutého rozsudku.

Záverom krajský súd len dodáva, že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť všetkým podstatným odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci, než k akému došiel súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade spoľahlivo preukazovali vinu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti nápravy.

Keďže krajský súd potom nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného ml. A. B. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.